

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Tư ngày 19/01/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 769

“TRONG BẤT HẠNH CÓ ĐẠI HẠNH”

Tuy rằng chúng ta ở trong thời kỳ Mạt Pháp, cách Phật rất xa nhưng chúng ta vẫn có cơ hội gặp được Phật pháp, gặp được Chánh pháp, nhất là có đại cơ duyên gặp được pháp môn Tịnh Độ, có thể tin, có thể thực hành. Đây là một đại hạnh đối với mỗi người chúng ta. Có rất nhiều người biết Phật pháp nhưng chỉ đem Phật pháp tô điểm cho cuộc đời của mình, cho rằng ta đây là người biết đến Phật, nghiên cứu đến Phật. Họ là nhà Phật học chứ không phải là người học Phật. Có những người không chỉ chê bai mà còn bài xích Phật pháp, bài xích pháp môn Tịnh Độ trong khi pháp môn Tịnh Độ là đại pháp trong thời kỳ Mạt Pháp.

Trong “*Kinh Đại Tập*”, Phật nói:

- **Thời kỳ Chánh Pháp, Giới Luật thành tựu.** Sau khi Phật diệt độ một nghìn năm là thời kỳ Chánh Pháp. Tăng chúng chỉ cần chăm chỉ học giới, giữ giới, không được phạm giới, không được phá giới thì có thể chúng quả.
- **Thời kỳ Tượng Pháp, Thiền Định thành tựu.** Thời kỳ Tượng Pháp là một nghìn năm lần thứ hai sau khi Phật diệt độ, sau một nghìn năm thứ nhất cho đến hai nghìn năm.
- **Thời kỳ Mạt Pháp, Tịnh Độ thành tựu.** Thời kỳ Mạt Pháp chính là sau khi Phật diệt độ hai nghìn năm trở đi, Mạt Pháp đến một vạn năm. Chúng ta cách Phật gần 3000 năm rồi, niêm Phật mới có thành tựu.

Phật đã dạy bảo rất kỹ càng, rất tường tận nhưng rất nhiều người không chịu tin theo. **Trong bất hạnh có đại hạnh.** “*Hạnh*” là may mắn. Chúng ta sinh ra trong thời kỳ Mạt Pháp, tai nạn dịch bệnh triền miên, bất hạnh nhất là không gặp được Phật pháp, không được gặp đạo đức Thánh Hiền, trong khổ mà không hề biết khổ, trong khổ mà vẫn tạo khổ trùng trùng. Chúng ta thấy, vì danh vọng lợi dưỡng mà người ta bất chấp thủ đoạn, tạo ra rất nhiều tội lỗi. Đó là sự bất hạnh.

Chúng ta cũng gặp những sự bất hạnh đó, nhưng chúng ta may mắn gặp được Phật pháp, gặp được giáo dục chuẩn mực của người xưa nên chúng ta có chỗ quay về, biết cách để thay đổi, tự làm mới. Chúng ta may mắn ngày ngày được học Phật pháp. Vào giờ này, trên toàn thế giới, có được mấy lớp Zoom online để học Phật pháp như thế này? Cả nước chúng ta có được mấy lớp Zoom đang ngồi học Phật pháp như thế này? Ở nước khác, vào múi giờ này họ đang làm việc. Trong lớp học Zoom của chúng ta, nhiều người đã “*tốt nghiệp*

sớm” từ lâu, và cũng có nhiều khuôn mặt mới. Việc thức dậy sớm buổi sáng tưởng là dễ làm nhưng không dễ làm. Nhiều người có tâm bao chao, luôn trễ giờ. Họ đã quen với trễ giờ, làm việc gì cũng trễ, trễ giờ gặp bạn, trễ giờ đi làm, trễ giờ đi học, rồi đây sẽ trễ giờ vắng sanh. Chúng ta phải chuẩn chỉnh giờ giấc, chuẩn chỉnh quy trình của một ngày một cách xuyên suốt. Việc này là việc khó, không đơn giản!

Từ lâu mọi sinh hoạt trong một ngày của tôi đều đúng giờ. Tôi phải tập rất lâu, tập nhiều năm thì cuộc sống mới đi vào quy củ như vậy. Khoảng 15 năm nay, mỗi bữa tôi chỉ ăn một bát cơm. Chúng ta nên ăn đủ no để đủ sức làm việc. Nếu ăn quá no thì “*căng da bụng, trùng da mắt*”. Trong bữa ăn tôi chỉ ăn no 80%, rất ít khi ăn no 100%. Trong đời sống, chúng ta phải điều tiết như vậy. Từ ngày tôi nhận thức rõ ràng, tôi không bao giờ đi trễ, không bao giờ vào lớp muộn, không bao giờ lỗi hẹn. Chúng ta biết mình không phải là Thánh nhân nên chúng ta phải tập.

Mỗi khi có lịch hẹn đi giảng, tôi luôn tính thời gian đi trên đường và cộng thêm hai giờ đồng hồ để đề phòng tắc đường hoặc những việc phát sinh. Nhiều lần tôi lên đường lúc 1 – 2h sáng, tôi đến nơi lúc 3 – 4h sáng, ngồi trên xe để chờ mọi người đến. Lớp học Zoom buổi sáng, tôi vào lớp Zoom từ lúc 4h sáng. Trước đó, tôi trả lời email, đọc bài. Tôi để chuông đồng hồ lúc 3h40’ sáng hàng ngày. Hôm nào muộn nhất thì tôi dậy lúc 3h40’.

Mọi việc trong ngày tôi làm theo đúng một lịch trình. Mỗi ngày tôi làm gấp 5, gấp 6 một người bình thường. Sau khi giảng pháp, tôi cắt rau, trồng rau, chế biến củ cải, cà rốt để làm dưa muối tặng mọi người. Tôi làm việc một cách thoải mái, tự tại, không có thời gian chết. Nhiều người vò đầu bứt tai vì luôn cảm thấy mình bận rộn. Tôi làm cỏ tại một bãi đất trong hơn một giờ đồng hồ, sau một lúc cuộc đất ào ào, bãi đất trở nên sạch sẽ, quang đãng. **Tất cả đều phải là sự nỗ lực của chính mình, phải là sự chuẩn chỉnh của chính mình.**

Chúng ta cho phép mình trễ hẹn. Đây là một việc chúng ta cần phản tỉnh và quán chiếu. Chúng ta đã trễ hẹn bao nhiêu lần rồi? Chúng ta đã thất hứa bao nhiêu lần rồi? Nếu khi học 1200 đề tài mà tôi trễ hẹn thì lớp học thành ra cái gì? Thời gian niệm Phật, sám hối phải chuẩn chỉnh đúng từng phút. Chúng ta thử nghĩ xem, có rất nhiều sự bất hạnh đến do chính mình để cho tập khí sai sử. Chúng ta vốn đã bất hạnh, không may mắn, nhưng chính chúng ta lại làm cho sự bất hạnh của mình càng tăng lên nhiều hơn.

Trước đây tôi chưa từng xây trát tường. Lần đầu tiên tôi trát tường thì vôi vữa rơi xuống do chưa biết cách cầm cầm cái bay. Đến lần thứ hai thì tôi trát ào ào như một người thợ xây chuyên nghiệp. Tôi trát chưa đầy 3 ngày đã hoàn thành một bức tường dài hơn 50m. Nếu chúng ta nói “*mình không thể làm được*” thì sẽ vĩnh viễn không thể làm được.

Hòa Thượng nói: “***Thế gian này không dễ gặp được Phật ra đời. Nếu Phật không ra đời thì chúng ta không nghe được Phật Pháp. Không nghe được Phật pháp thì chúng ta vĩnh viễn không thể hiểu được chân tướng của vũ trụ nhân sinh. Trên thế gian này có nhiều nhà triết học, nhiều nhà tôn giáo biết vũ trụ nhân sinh này nhưng cái biết của họ không cứu cánh, không viên mãn, thậm chí họ hiểu sai chân tướng sự thật bởi vì họ suy tưởng, phán đoán. Cho dù có những nhà tôn giáo cấp cao, họ có công phu tu hành, họ biết được vấn đề***

nhưng không giải quyết được vấn đề. Ví dụ tôn giáo biết có sáu nẻo luân hồi, biết có sanh lão bệnh tử nhưng không giải quyết được. Chỉ có Phật Pháp đem chân lý của vũ trụ nhân sinh nói rõ ràng, đem sự lý nhân quả phân tích cho ta nghe một cách thấu triệt. Ngoài Phật Pháp ra không ai có thể làm được”.

Có rất nhiều các tôn giáo nhưng chỉ có Phật pháp mới chân thật có thể giải quyết triệt để được vấn đề. Các nhà tôn giáo có Thiên Định, họ biết được có cõi Địa Ngục, Ngạ Quỷ, Súc Sanh và các tầng trời nhưng họ vẫn phải theo nghiệp thọ báo mà không thoát ra được. Vẫn phải theo nghiệp thọ báo có nghĩa là vẫn phải đọa lạc.

Ông thợ vá nồi, Pháp sư Cụ Hành không chết. Các Ngài đã giải quyết được triệt để sinh lão bệnh tử, ra đi tự tại. Pháp sư Cụ Hành lúc ra đi ngồi kiết già, dùng lửa Tam Muội để tự thiêu thân, không làm phiền người khác. Hòa Thượng Hải Hiền đến giờ lâm chung thì tự tại ra đi, lưu lại toàn thân xá lợi. Ngoài Phật pháp ra, chúng ta thấy có ai làm được như vậy không? Chúng ta nói rằng đó là truyền thuyết, nhưng đó là thực tế rất gần với thời đại của chúng ta. Ông thợ vá nồi thì cách xa chúng ta, nhưng Hòa Thượng Hải Hiền rất gần với chúng ta, ở trong sự thấy biết của chúng ta.

Hòa Thượng nói: **“Đối với sự lý nhân quả, chúng ta hiểu một cách tường tận, hiểu một cách rõ ràng thì chúng ta chính mình giải quyết được vấn đề. Nếu không gặp được Phật pháp thì khổ, quá khổ, vĩnh viễn mê hoặc điên đảo”.** Đây là Ngài nói thế gian này của chúng ta. Chúng ta hỏi ngược lại: Có mấy người hiểu được sự lý nhân quả? Không có được mấy người! **Người không hiểu được sự lý nhân quả thì mê hoặc điên đảo, hồ đồ tạo ra nhiều nghiệp chướng. Tạo ra nhiều nghiệp chướng thì tạo ra nhiều oan gia trái chủ, cho nên khổ chồng thêm khổ.**

Chúng ta hiểu rõ sự lý nhân quả thì biết chuyển đổi. Chúng ta đến thế gian này không phải là để trả nợ mà đến để hi sinh phụng hiến. Chúng ta chuyển đổi nghiệp lực thành nguyện lực. Chúng ta đến đây để làm vợ, để làm chồng, để hi sinh phụng hiến. Chúng ta hoàn toàn chuyển đổi thì dĩ nhiên phải có một quá trình công phu. Nếu không có một quá trình công phu thì chúng ta cảm thấy ức chế, cảm thấy tức tức.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta may mắn sinh vào thời kỳ Mạt Pháp của Thích Ca Mâu Ni Phật. Tuy chúng ta không được gặp Thích Ca Mâu Ni Phật nhưng Kinh điển của Ngài vẫn còn lưu lại. Chúng ta có thể chiêm ngưỡng Thích Ca Mâu Ni Phật, ngày ngày học giáo huấn của Thích Ca Mâu Ni Phật. Vậy thì chúng ta rất may mắn! Nếu chúng ta có thể y giáo phụng hành, có thể áp dụng triệt để vào trong đời nhân xử thế tiếp vật thì chúng ta còn may mắn hơn vì chúng ta giải quyết được hết mọi món nợ ân tình, mọi phiền não trong cuộc sống này”.**

Tình chưa hết, nghiệp chưa sạch thì khó mà về được nơi ấy. **Từ ngày phát tâm học Phật, chúng ta không tạo nghiệp mới thì mới là cắt đứt duyên sanh tử, không để duyên sanh tử tiếp nối. Nhiều người hiểu lầm “cắt đứt” có nghĩa là xa lìa tất cả. Chúng ta phải hiểu rằng “đoạn đứt” ở đây là đoạn đứt trong nội tâm của mình.**

Tôi có một người bạn thân là Giám đốc của một doanh nghiệp chuyên cung cấp thiết bị điện cho toàn quốc. Anh ấy phát nguyện niệm Phật bốn năm Phật thất. Lúc nào anh ấy cũng niệm Phật chuyên cần, vẫn điều phối công việc của công ty bình thường, vẫn sinh hoạt vợ chồng bình thường. Vợ của anh ấy vẫn đẻ con. Trong bữa ăn, anh ấy rất ga lăng với vợ, thường xuyên gấp thức ăn cho vợ và nói đùa là “*ăn đi người đẹp!*”. Anh ấy thực sự có thành tựu. Anh ấy nghe trực tiếp Hòa Thượng giảng bằng tiếng Hoa, dịch được lời giảng của Hòa Thượng bằng tiếng Hoa. Tôi đã lấy một quyển sách giảng của Thầy Thái Lễ Húc đưa cho anh ấy dịch thì anh ấy dịch được 70%. Đó là anh ấy có sức định, có thành tựu. Anh ấy đã dụng được cái tâm, xử lý mọi việc trong cuộc sống rất ổn. Một lần, anh ấy đi đến công ty, để xe máy ở bên ngoài thì bị mất. Anh ấy liền mua một chiếc xe máy khác giống hệt chiếc xe đã mất. Anh ấy có sức định, có tâm bình đẳng. Anh ấy đem được công phu tu hành áp dụng trong đời nhân xử thế tiếp vật.

Chúng ta thì vô đầu bứt tóc. Chúng ta tách biệt giữa công phu tu hành với cuộc sống, tạo thành sự chướng ngại. Người xưa nói: “*Hành hữu bất đắc, phản cầu chư kỳ*”. Làm việc gì không thông thì phải xem lại chính mình. Chướng ngại đến từ chính mình chứ không phải đến từ hoàn cảnh bên ngoài. Nếu tâm chúng ta không chướng ngại, “*làm mà không làm, không làm mà làm*” thì đây là công phu cao.

Bài học hôm nay, Hòa Thượng nói: “*Trong bất hạnh, chúng ta có đại hạnh. Tuy ở trong thời kỳ Mạt Pháp, cách Phật rất xa nhưng chúng ta may mắn gặp Phật Pháp, gặp pháp môn Tịnh Độ, có thể tin, có thể thực hành. Vậy thì chúng ta đừng bao giờ bỏ lỡ cơ hội này!*”.

Nhiều người đã bỏ lỡ cơ hội. Họ không thể dậy sớm để học, không theo được tần suất thời gian học tập, không phải do sự chướng ngại quá lớn mà chỉ vì những tập khí nhỏ của mình mà thôi. Nếu bị bệnh khổ trầm trọng, mất mồi tai điếc, thân không ngồi được nữa thì mới là chướng ngại thật sự. Một việc đơn giản mà không thể vượt qua thì có cơ hội chuyển phàm thành Thánh không? Không có cơ hội! Không có cơ hội chuyển phàm thành Thánh thì không có cơ hội chuyển mê thành ngộ. Vậy thì “*tự tác tự thọ*”, tự làm tự chịu.

Chúng ta chính mình phải không ngừng phấn đấu. Tất cả đều là sự phấn đấu. Điều này không phải tự nhiên mà làm được. Tôi phấn đấu hết sức mình, đã tỉnh dậy thì ngồi dậy ngay, không nằm tiếp để thư giãn. **Chúng ta lấy nguyện lực để thúc đẩy, nâng cao động lực, lấy động lực để thực hiện nguyện lực. Nguyện lực không thể bê trễ.** Hòa Thượng nói: “*Bạn chậm trễ một ngày thì chúng sanh thêm một ngày đau khổ*”. **Chúng ta phải luôn luôn nỗ lực phấn đấu thì mới thực hiện được nguyện lực.**

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!